

[Eanne Reintoft.]

vil fremme udsigterne til en politisk løsning af Indokinakonflikten. Hvis man nu tog de radikales Vietnampolitik alvorligt, burde der måske fremsættes en dagsorden, hvor man bare nøjedes med at opfordre tinget til at optage disse diplomatiske forbindelser. Jeg har overvejet det, men vil undlade det. Jeg synes, dagsordenen er klar, og jeg tror, at de radikale i givet fald blot ville finde på nye undskyldninger for at vride sig ud af situationen igen.

Det, der i den givne situation måtte være det mindste, vi kunne gøre, var at støtte, at vi anerkendte Nordvietnam. Det er en beskeden håndsrækning til de indokinesiske folk, men tiden er til det. Det må vække alvorlig foruroligelse, at regeringen endog afviser at tage et sådant beskeden skridt, og dens begrundelse derfor er himmelråbende ulogisk. Den siger, at det er dansk skik at anerkende enhver regering, der sidder inde med den faktiske magt i et land. Der kunne nu nok anføres eksempler på, at det ikke er regeringens politik altid at følge denne danske skik, men lad det ligge. Regeringen bestrider ikke, at regeringen i Hanoi opfylder dette kriterium for Nordvietnams vedkommende. Alligevel siger den nej til anerkendelse, og det radikale venstre begrunder det med, at man ikke vil påvirke verdenspolitikken ad den vej. Nu er der jo nogen usikkerhed blandt de borgerlige partier om, hvorvidt vi kan påvirke verdenspolitikken. Hr. Per Federspiel siger, at det har vi overhovedet ingen indflydelse på, men hr. Stinus lægger op til, at vi har stor indflydelse. Vi har nok en begrænset indflydelse, men det ville ikke være så dårligt, om vi brugte den, og det ville være at bruge den på en rimelig og regulær måde at anerkende Nordvietnam som stat.

Man må selvfølgelig spørge: hvad ligger der bag regeringens holdning? Eller for at sige det lige ud: er det faktisk, fordi regeringen anser et invasionsforsøg mod Nordvietnam for så overhængende, at den i den givne situation ikke vover at genere USA med at anerkende et offer for dens aggressionspolitik? Jeg kan godt se, det vil være en ubehagelig situation for en USA-tro udenrigsminister, hvis vi anerkendte Nordvietnam og der kom en amerikansk invasion. Er det det, der er i vejen, for har vi ikke hørt

saglige argumenter, der taler i den anden retning?

Det skal erkendes, at faren for et sådant invasionsforsøg er reel, men det burde netop opfordre til at give det vietnamesiske folk den håndsrækning, som en anerkendelse er. Når regeringen ikke desto mindre handler stik modsat, er det svært, hvis man skal være ærlig, at tolke det på anden måde end som vor sædvanlige uværdige eftergiveness over for den USA-pression imod regeringen, som i den sidste tid også har fundet andre udtryk. Sagen er jo den, at Nixonlinjen i USAs udenrigspolitik, som har ført til krigsudvidelsen i Indokina, også samtidig giver sig udtryk i en opspænding i andre knudepunkter for den internationale politik. Det er alt sammen et led i USA-imperialismens globale strategi, og det burde vi nok kunne overse.

Det gælder f. eks. også i et andet brandfarligt område som Mellemøsten. Der er nu gået over tre år, siden FN's sikkerhedsråd enstemmigt vedtog den resolution, som giver det retfærdige og eneste mulige grundlag for en holdbar politisk løsning. Den er stadig ikke virkeliggjort, først og fremmest fordi den israelske regering nægter at give afkald på de territorier, den har tilvendt sig gennem aggression. Jeg må dog sige, at udenrigsministeren i og for sig kom med en bemærkelsesværdig anerkendelse af den problematik i dag.

Det er ikke en hemmelighed for nogen, at den israelske regering kun har kunnet opretholde dette principielt uantagelige standpunkt i kraft af aktiv støtte fra USA. Også efter at Den forenede arabiske Republiks regering i sit svar til Jarring den 8. februar 1971 har fastslået sin beredvillighed til at indgå en fredstraktat med Israel, som anerkender suverænitet og territorial ukrænkelighed for alle stater i området, så snart Israel anerkender FN-resolutionens betingelser om tilbagetrækning fra alle besatte områder og om det palæstinensiske flygtningespørgsmål, afviser Israel. Jeg kan henvise til erklæringen af 21. februar 1971 og Golda Meirs tale den 14. marts. Det kan kun betyde, at den israelske regering og dermed bagmændene i USA ikke ønsker en løsning med politiske midler, men stadig som andre steder i verden orienterer sig efter en militær. Dette kan til enhver tid føre til en eks-